



הרב יוני לביא

בבוקר

הצצה לעולמו הפנימי של הרב
הלבטים, הרגשות, התובנות

רעיון במוחו. הוא פנה למנהל האירוע וביקש פחית קולה. הרב פתח אותה ושלף ממנה את הלשונית ואמר: "ארז היקר, אתה עומד להיות החתן היהודי הראשון בהיסטוריה שקידש את אשתו בדרך כה מיוחדת. חזור אחרי: "הרי את מקודשת לי בלשונית זו של פחית קולה כדת משה וישראל". הקהל היה מלא התפעלות מהאלתור המקורי והטקס עבר בהצלחה. לכל מי שתהה האם הלשונית שווה פרוטה, ובכן, הרב משה הזדמן כעבור זמן מה למפעל של קוקה קולה, נכנס למנהל החשבונות ובידר את השווי המדויק של הלשונית. מקודשת מקודשת!

מנת חושך

אצלי ב"ה לא נעלמו טבעות אבל כן קרתה תקלה אחרת: החשמל נפל באמצע החופה. בחושך שנוצר השתרר בלגאן והמולה כשכל צד מושך לכיוון אחר: "תמשיך את הטקס ככה", תבע אבי החתן. "לא, תמתין שיחזור האור", התעקש אבי הכלה. הזוג הצעיר היה נבוך והרעש מהקהל הלך והתגבר. נשאתי תפילה ליושב במרומים שיאיר את עיניי ואחרי דקה של המתנה קרה הנס: "ויהי אור". נטלתי את המיקרופון שחזר לפעול ואמרתי: "קרן ועידו היקרים. גם בחיים מופיעים לפעמים רגעים של חושך. יש קשיים, מכשולים ומשברים. אבל אני בטוח שבכוח האהבה היפה והעוצמתית שלכם תצליחו להתגבר על הכול ותאירו ביחד באור גדול". הקהל מחא כפיים בהתלהבות ומישהו אפילו ניגש לשאול אותי אם התקלה הייתה מתוזמנת מראש. אין לי ספק שאת החתונה הזו יזכרו עוד הרבה זמן. ■

המטרה: מקודשת!

הטקס ואמרה: "היה נורא יפה, מר רב. היית ממש אחלה".

טעם החיים

בתור טקס של פעם בחיים (לפחות כך מקווים בני הזוג...) נערכים אליו באופן מיטבי ודואגים שהכול יהיה מתוקתק עד הפרט האחרון. רק מה לעשות שלחיים יש תחביב מעניין: להפתיע אותנו. גם כחתונה יכולים להתרחש בלתי מביכים, למשל זה שהתרחש לידידי, הרב משה. ברגע המכריע בחופה שלף החתן את קופסת הטבעת מכיסו, אך נדהם לגלות שהיא ריקה. לקחה לו שנייה לשחזר מה קרה: בערב הקודם קפץ אליו לביקור חברו הטוב. החתן הגאה הציג בפניו את יצירת הפאר אבל שכח להשיבה לקופסה. 600 המוזמנים תלו עיניים בחתן הנבוך וברב ותהו: מה יעשה? איך ימשיך את הטקס בלי טבעת?

הרב לא איבד אף עשתון ופנה לאם החתן: "האם תהיי מוכנה לתת לבנך את הטבעת שלך כדי שיקדש בה את כלתו?". להפתעת כולם האימא סירבה. היא מיהרה לנמק: "ירשתי את הטבעת הזו מאימי עליה השלום. נדרתי שלעולם לא אסיר אותה מאצבעי!". הרב לא ויתר ופנה לקהל: "האם יש כאן מישהו שמוכן לתת לחתן טבעת במתנה?". הרממה שהשתררה הדהדה בקול רועם. כנראה גם החברה'ה חששו לתת תכשיט כה יקר לחתן ומי יודע מתי יקבלו החזר תמורתו. הבחור שכמעט פרץ בכבי הביט ררב כשלפתע נצנץ

אין דבר בעולם שאני אוהב יותר מחתונות. הרגע המרטיט שבו עיניים בורקות נפגשות והחתן לוחש באוזני כלתו את מילות הקסם: "הרי את מקודשת לי" - משגר גל אנרגיה שמאיר את הלב של כל הנוכחים. בשנים האחרונות זכיתי להשתתף בכמה מאות כאלו. לא מפני שיש לי כל-כך הרבה חברים רווקים שמצאו לפתע את שאהבה נפשם, אלא שכרב מזמינים אותי לפעמים לערוך חופה. אני שמח להיענות כשאפשר ורואה בזה סוג של חוויה מאזנת. חלק בלתי נפרד מתפקיד הרב הוא ללוות אנשים ברגעי כאב, חולי ואובדן ולהיחשף לצער וייסורים, כנגד זה טוב ללגום לפעמים גם מגביע השמחה ולהיות שותף ברגעים הזוהרים והיפים של החיים.

חתונה לדוגמה

לא אשכח את הלילה שבו עמדתי לצד החופה ודגע לפני שהטקס התחיל ניגשה אליי ילדה בת 11 ושאלה: "מי אתה?". תהיתי למה היא פונה דווקא אליי, אך הנחתי שכנראה מפני שהכיפה שלראשי היא היחידה באולם. "מי את חושבת שאני?", החזרתי לה בשאלה. "אתה הכומר?" היא הציעה.

הייתי בהלם. אחרי הרהור נוסף קלטתי שכך עובד הראש של ילדה ישראלית שהחתונות היחידות שראתה עד כה היו על המסך. שם תמיד הכומר חיתן את בני הזוג והיא פשוט לא מכירה אופציה אחרת. הסברתי לה שאני הרב ואנחנו הולכים לערוך חופה יהודית. נחמה קטנה הייתה לי כשהיא ניגשה אלי בסוף

קוראים יקרים,

לפני שבע שנים התחלנו לשתף אתכם מידי שבוע בשיחה מהחיים בפורמט של ווטסאפ. מאז התפרסמו בדף הזה כארבע מאות (!) שיחות כאלו, שחלקם גם עובדו לסדרת ספרי 'היי הרב'. כעת הגיע הזמן להיפרד מהישן ולהתחיל משהו חדש.

אם עד כה עסקנו בשיחות בין הרב לבין השואלים, נתקדם צעד נוסף פנימה אל תוך עולמו הפנימי של הרב. עם מה הוא מתמודד באופן אישי? במה מתלבט? מה הוא מרגיש?

נשמח כתמיד לקבל את תגובותיכם ואת הארותיכם.

שלכם, יוני לביא